

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๑๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฟังเทศน์ของท่านผู้ทรงธรรม

หลวงปู่มั่นเรา เทศน์ท่านเป็นเทศน์แท้ ธรรมะในตำราก็มี ธรรมะในหัวใจก็มี ธรรมะในสมัยปัจจุบันไม่ได้ธรรมะในหัวใจก็เอาธรรมะในตำรามาอ่านสู้กันฟัง ธรรมะในตำราก็เป็นตำรานอก ๆ ผิด ๆ เผลอ ๆ เราไม่ได้ประมาท พูดยตามความจริงเป็นอย่างนั้น แต่ธรรมะภายในใจนี้เข้มข้น เพราะจิตใจของท่านทรงไว้ซึ่งธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วย ออกมาคำไหนเป็นเนื้อธรรมล้วน ๆ มีรสมีชาติเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกชั้นทุกภูมิของธรรม เวลาฟังแล้วเหมือนว่ากล่อมลงไปเลย เวลาฟังเทศน์ของท่านผู้ทรงธรรมจะอย่างนั้น

สมัยปัจจุบันนี้คือหลวงปู่มั่นเทศน์ เวลาท่านเทศน์นี้มันกล่อมเข้าไปในหัวใจ เพราะธรรมออกจากใจของท่านซึ่งทรงมรรคทรงผลไว้โดยสมบูรณ์แล้ว เวลาออกมาหนักเบา มากน้อยจะเป็นรสของธรรมล้วน ๆ ผู้ฟังรู้สึกซาบซึ้ง ๆ ท่านเทศน์ในระยะแรกที่เรา ไปอยู่กับท่านท่านเทศน์ตอนนั้นถึง ๔ ชั่วโมง ตั้งแต่เริ่มเทศน์ถึง ๔ ชั่วโมงถึงจะจบ ครั้น นานเข้ามาก็ลดลงมา ๓ ชั่วโมง เทศน์ไหลไปเลย เพราะธรรมะออกจากใจล้วน ๆ ครั้ง สุดทำยนี้ได้ ๒ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงเป็นขั้นสุดท้ายแห่งการเทศน์ของท่าน จากนั้นมาท่านก็ ไม่ได้เทศน์อีกเลย

ตั้งแต่ ๔ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงท่านเทศน์ ธรรมะนี้ไหลออกเลยเชียว ไม่มี คำว่าอัดว่าอั้น เพราะหัวใจท่านทรงธรรมทรงมรรคผลนิพพานเต็มเม็ดเต็มหน่วย เวลา เทศน์ออกมามีรสมีชาติตลอดทุกชั้นทุกภูมิของธรรมที่ท่านแสดงออกมา ผู้ฟังเพลิน เพลินตลอดเลย เทศน์ ๓-๔ ชั่วโมงผู้นั่งนี้เหมือนหัวตอ ไม่ได้มีคำว่าพลิกว่าเปลี่ยน เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า นั่งฟังนี้พระเต็มศาลาเลย เหมือนไม่มีพระ เจียบหมดเลย มีแต่ เสียงท่านเทศน์องค์เดียว

เสียงธรรมออกจากใจท่านเป็นธรรมล้วน ๆ ผู้ฟังก็มาด้วยความมุ่งมั่นต่อธรรม อย่างแรงกล้า เวลาฟังแล้วมันเพลินไปเลย ท่านเทศน์ถึง ๔ ชั่วโมงนี้ยังไม่รู้สึกเหนื่อย เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในอวัยวะส่วนใดเลย เพราะเพลินในธรรมของท่านที่แสดงออกมา เพราะท่านเทศน์เป็นธรรมล้วน ๆ ออกมา ธรรมล้วน ๆ ออกมาเข้าถึงใจผู้มุ่งต่ออรรถ ต่อธรรมล้วน ๆ ด้วยกันมันก็ซึมซาบถึงกันได้ง่าย

เทศน์ที่แรก ๔ ชั่วโมง ครั้นต่อมาก็ลดลงมา ๓ ชั่วโมง ต่อมาสุดท้ายนี้ ๒ ชั่วโมง หยุด จากนั้นท่านไม่เทศน์อีกเลย เทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยจริงๆ นะท่านเทศน์ ฟังนี้ เพลินตลอด ที่จะว่าท่านเทศน์นานอะไรไม่มีในหัวใจของผู้มุ่งมาฟังต่อธรรมของท่าน

จริง ๆ แล้วไม่มี มีแต่เพลินเรื่อย เพราะท่านเทศน์นี้มีแต่ธรรมล้วน ๆ ไหลออกมา ๆ จากใจของท่าน ผู้ฟังก็สนุกดีด้วยความเพลิดเพลิน

บางรายจิตใจรวมลงในขณะที่ท่านเทศน์ก็มี คือเทศน์ธรรมะนี้กล่อมใจ ใจมันเคยเพลิดเพลินเป็นธรรมดา พอธรรมกล่อมใจเข้าไปใจจะหดย่นเข้ามา หดเข้ามา เหมือนเขาตั้งจอมแห่ที่ตากไว้นั้นแหละ พอจับจอมแห่ตั้งดินแห่ก็หดเข้ามา ๆ กระแสของจิตมันออกกว้างขวางมากมาย ธรรมเทศนาของท่านเหมือนหนึ่งว่าจับจอมแห่ตั้งเข้ามา ๆ จิตสงบเข้ามา ๆ แน่วเลยเชียว ทีนี้พอจิตสงบเต็มที่แล้วเสียงธรรมท่านจะอยู่ผิวเผินจะไม่เข้าถึง แว่ว ๆ ๆ อยู่สูง ๆ ปรากฏอย่างนั้น

นั่นละธรรมแท้ปรากฏในใจในขณะที่ฟังธรรมปรากฏอย่างนั้น สงบแน่ว ๆ แต่ก่อนเราก็เคยฟังเคยดูในตำรับตำราที่ท่านแสดงไว้ว่า พระพุทธเจ้าแสดงธรรมจบลงแต่ละกัณฑ์พุทธบริษัทได้บรรลุมรรคผลนิพพานจำนวนไม่น้อยเลย ก็ฟังไปธรรมดา จะว่าเชื่อหรือไม่เชื่อก็หาอยู่แล้ว ไม่ทราบว่าจะเชื่ออย่างไรไม่เชื่ออย่างไร เมื่อได้ออกปฏิบัติและได้มาฟังธรรมของหลวงปู่มั่นนี่มันถึงชัดเจน ธรรมเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ท่านเทศน์เพลินเลยนะ ฟังเสียงเทศน์ท่านนี่เพลิน ๆ ตลอด เทศน์ไหลออกมา ๆ เหมือนหนึ่งว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ จิตใจมันดูดดื่มมากเหมือนนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ เพราะความดูดดื่มของใจ

เพราะฉะนั้น เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์สอนพุทธบริษัทได้บรรลุมรรคผลนิพพานในขณะที่ฟังจำนวนไม่น้อยเราอมรับเลย อย่างเราฟังเทศน์หลวงปู่มั่นนี่มันรู้ในตัวของเราเอง เฉพาะเราคนเดียวก็รู้ตัวเอง ในขณะที่ท่านเทศน์พอไปถึงขั้นนั้นเรากำลังติดอยู่จุดนั้น ๆ พอท่านเทศน์ไปถึงนั้นท่านผ่านผิงเลย เราติดท่านผ่าน เพราะท่านรู้แล้วเรายังไม่รู้ พอท่านผ่านก็หมายถึงว่าเปิดทางให้เราก้าวได้ ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น นั่นละที่ว่าสำเร็จมรรคผลนิพพานสำเร็จเป็นระยะ ๆ ไม่ใช่สำเร็จหนหนึ่งหนเดียว สำเร็จหมดโดยสิ้นเชิงนั้นมีแต่น้อย แต่ผู้ที่ค่อยขยับตัวขึ้นไปจากการฟังธรรมของท่านแต่ละครั้งละคราวนี้มีมากทีเดียว ค่อยขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ

อย่างนั้นละธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมก็ยอมได้ผลสด ๆ ร้อน ๆ เช่นเดียวกัน แต่ทุกวันนี้ศาสนาเป็นเหมือนหนึ่งว่าตุ๊กตาเป็นเครื่องเล่นของเด็กไปแล้ว ถ้ามีใครถามก็บอกว่าถือศาสนาพุทธ แต่เวลาถามถึงพุทธ พุทธโธ ธัมโม สังโฆ ไม่จบเวลาจะหลับจะนอนไม่ได้นึกถึงพุทธโธ ธัมโม สังโฆ อิติปิโส สุวากุขาโต สุปปฏิปนุโน ไม่ระลึกถึงเลย เวลามีคนถามก็ว่าถือศาสนาพุทธ พวกนี้ได้แต่ลมของศาสนา ไม่ได้ตัวจริง ผู้ได้ตัวจริงท่านปฏิบัติจริง ๆ

เวลาปฏิบัติไปธรรมะจะปรากฏขึ้นที่ใจ ครูบาอาจารย์ผู้ท่านเทศนาว่าการเป็นผู้เชี่ยวชาญตลอดถึงมรรคผลนิพพาน เทศน์สอนเราไม่มีที่อัดที่อื่น ตั้งใจตรงไหนเปิดโล่งๆ ผู้ฟังก็โล่งใจๆ เป็นลำดับไป ทีนี้เวลาฟังไปๆ จิตใจก็ยิ่งเบิกกว้างออกไปโดยลำดับลำดับ สดุดทำยก็ขยับตามๆ โดยทางปัญญาแล้วผ่านไปได้ ครั้งพุทธกาลกับครั้งนี้ไม่ได้ผิดกันเลย ขอให้ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายนั้นได้ฟังเทศนาว่าการให้ถึงเหตุถึงผลตามทางของศาสดาด้วยการบรรจธรรมเข้าสู่หัวใจ แล้วเทศน์ออกไปเถิด อยากรู้ก็ต้องเป็นอย่างนั้นโดยไม่ต้องสงสัย จึงเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว

ผู้ปฏิบัติธรรมจิตใจมีความเอิบอิม เสียงอรรถเสียงธรรมกับเสียงโลกเสียงสงสารนี้ผิดกันมาก ไปที่ไหนมีแต่เสียงพินเสียงไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน เพราะฉะนั้นใจดวงใดจึงหาความสงบเย็นไม่ได้ มีแต่พินแต่ไฟ เขาก็ไฟเราก็คไฟ ที่ว่าน้ำดับไฟมันไม่มี มันก็มีแต่พินแต่ไฟอยู่ใจดวงใดเป็นไฟไปด้วยกันหมด เพราะไม่มีน้ำดับไฟ ทีนี้เวลาเราได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมนำไปปฏิบัติ ให้จิตใจของเรามีความสงบเย็นบ้างนะ ใจของเราจะชุ่มเย็นๆ เป็นลำดับลำดับ ต่อไปเราก็คทำจิตของเราให้สงบเย็นดังที่ท่านสอนไว้ เช่นนั่งสมาธิภาวนา

การนั่งสมาธิภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย คือจิตนี้มันสายแสงเร่ร้อนไม่มีเวลาหยุด ตั้งแต่ตื่นนอนมาเรียกว่าติดเครื่องความคิดปรุงแล้ว จิตคิดเอง ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ ดับเครื่องด้วยการหลับนอน เปิดเครื่องในเวลาตื่นนอน นี่เป็นธรรมดาของจิตทุกดวงไป แต่จิตที่ได้รับการฝึกฝนอบรมแม้จะเปิดเครื่องตามธรรมดาของโลก คิดนั้นปรุงนั้นก็ตาม แต่เวลาได้ฝึกหัดภาวนาเข้ามันปิดเครื่องได้ในขณะที่โลกทั้งหลายคิดปรุงได้ตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับ แต่จิตนั้นระงับตัวได้ทั้งๆ ที่ยังไม่หลับ สงบเย็นใจได้ จิตสว่างไสวมาก เวลาได้รับการอบรมเต็มที่แล้ว นี่คือการอบรม

ธรรมคือน้ำดับไฟ ธรรมได้ชะล้างสิ่งสกปรกคือกิเลสตัณหาอยู่ภายในใจ เมื่อรับการอบรมจากการได้ยินได้ฟังธรรมและการบำเพ็ญภาวนาจิตใจจะมีความสงบเย็น เย็นลงไปๆ ตลอดเวลา จนกระทั่งจิตใจนี้มีความติดพันกับการภาวนา อยู่ที่ไหนไม่ได้ ภาวนาไม่สบาย ต้องได้ภาวนา เวลาที่มีการมีงานหลายๆ ยุ่งเหยิงวุ่นวายนี้จิตจะหดตัวเข้ามา ไม่อยากยุ่ง หดตัวเข้ามาๆ คิดเห็นแต่เรื่องภาวนาระงับจิตไม่ให้คิดปรุงเท่านั้น แล้วจิตก็หดเข้ามาแล้วรวมง่ายด้วย

เมื่ออยู่ในเหตุการณ์ที่ทำให้คิดปรุงมาก ๆ จนจิตใจวุ่นวายแล้วถอนจิตเข้ามาสู่ภาวนา จะภาวนาบทใดก็ตาม แล้วจิตจะสงบได้ในเวลานั้น นั่นละท่านว่าจิตสงบ พอจิตสงบแล้วไม่มีอะไรกวน เจ้าของก็ไม่คิดไม่ปรุงไปกวนเรื่องอะไรๆ ก็สงบเย็นลงไป นี่เรียกว่าจิตสงบจิตเย็น ท่านพูดไว้หลายชั้น ชั้นจิตสงบเย็นก็มี จิตมีความแน่วหนามั่นคง

ก็มี คือเวลาสงบเย็นมากๆ เข้าจิตย่อมเป็นสมาธิ คือความแน่วหนามั่นคงในตัวเอง คิดได้ปรุงได้ แต่ดูจิตนั้นแน่วหนามั่นคงเหมือนภูเขาทั้งลูก แน่แข็งๆ ตลอดเวลา

จากนั้นออกทางด้านปัญญาพิจารณา เบิกกิเลสทั้งหลายที่เป็นเครื่องหุ้มห่อจิตใจ ให้มีมิติเปิดตาออกโดยลำดับลำดับด้วยทางปัญญา ปัญญาจะค่อยเบิกกว้างออกไปๆ ความรู้ความเห็นของจิตจะค่อยเบิกกว้างออกไป ละเอียดลออเข้าไป สุดท้ายกิเลสที่ฝังใจอยู่มากมายกายกอนั้น ปัญญาจะสอดส่องมองทะลุเข้าไปถึงกิเลส จนขาดสะบั้นไปโดยลำดับๆ สุดท้ายขาดสะบั้นไปหมด ไม่มีกิเลสตัวใดแฝงอยู่ในจิตนั้นเป็นจิตที่ขาดสะบั้นไปเลย ท่านเรียกว่าอรหัตบุคคล คือกิเลสขาดไปหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่จิตที่เป็นธรรมทั้งแท่ง เรียกว่าธรรมธาตุก็ไม่ผิด

จิตที่บริสุทธิ์ถ้าผู้ทรงชั้นธอยู่ก็เรียกว่าเป็นพระอรหันต์ ส่วนมากท่านเรียกว่าพระอรหันต์ คือจิตที่บริสุทธิ์ จากนั้นไปจิตก็เป็นธรรมธาตุ ท่านไม่ค่อยเรียกกันเท่านั้นเอง เมื่อจิตบริสุทธิ์เต็มที่แล้วอยู่ในร่างกายอันเป็นสมมุติแล้ว รับผิดชอบกันอยู่นี้ แต่จิตนั้นเป็นจิตธรรมธาตุ เป็นธรรมธาตุอยู่ในตัว พอเสร็จแล้วก็ไปเป็นธรรมธาตุล้วนๆ ออกเลยทีเดียว ธาตุสี่ดินน้ำลมไฟคือร่างกายนี้ก็สลายตัวลงไปเป็นธาตุเดิมของเขา แต่จิตที่ได้ชักฟอกให้เต็มภูมิแล้วกลายเป็นธรรมธาตุขึ้นมา

ธรรมธาตุนี้เลิศเลอสุดยอดของท่านผู้ปฏิบัติธรรมได้ถึงขั้นนี้แล้ว เป็นจิตที่บริสุทธิ์ เรียกว่านิพพานเที่ยง ถึงขั้นนิพพานเที่ยง กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึงเลยจิตดวงนี้ เรียกว่าพ้นสมมุติไปโดยประการทั้งปวงแล้ว ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง จิตที่ชำระตัวจนกระทั่งถึงขั้นธรรมธาตุแล้วก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน จะเรียกว่านิพพานเที่ยงก็ได้ จะเรียกว่าธรรมธาตุก็ได้ อยู่ในร่างกายของเรา แต่ร่างกายก็เป็นธาตุสี่ดินน้ำลมไฟธรรมดา ส่วนจิตนั้นเป็นธรรมธาตุล้วนๆ นั่นท่านเรียกว่าธรรมธาตุ เมื่อได้ชำระสุดขีดแล้วเป็นธรรมธาตุ ธรรมธาตุนี้ไม่มีกฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตาเข้าไปเกี่ยวข้องเลย เป็นธรรมธาตุล้วนๆ จึงว่าไม่มีกฏ อนิจจัง กฏสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้อง เป็นกฏของวิมุตติ หลุดพ้นจากความแปรปรวนทั้งหลายโดยสมบูรณ์แล้ว นั่นท่านว่าผู้ถึงนิพพานท่านถึงอย่างนั้น นี่การฝึก

ธรรมเหล่านี้ได้มาจากไหน ก็คือพระพุทธเจ้าของเราท่านทรงค้ำชูเขี่ยชุดคันมาเป็นเวลา ๖ ปี สลบถึง ๓ หลนเลยกว่าจะได้ธรรมประเภทนี้มาสอนโลก พอสอนโลกแล้วบรรดาสัตว์ทั้งหลายผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่ควรจะรู้ได้ช้าหรือเร็วก็รู้ขึ้นมาๆ ดังที่ท่านแสดงว่าอุคคฆัตถุญญ วิปจิตถุญญ เนยยะ ปทปทมมะ ผู้รู้ได้อย่างรวดเร็วและถัดกันลงมา และพอแนะนำสั่งสอนได้ จนกระทั่งถึงขั้นซึ่งทั้งก่อนมีแต่ความรู้ ไม่รู้บุญรู้บาปรู้ดีรู้ชั่วประการใดเลย เรียกว่าซุงทั้งท่อน นี่ละธรรมท่านสอน

ประเภทที่ ๑ อุกษฤตัญญูธรรมได้อย่างรวดเร็ว วิปจิตัญญูธรรมรอกันลงมา เหยยะเป็นผู้ฝึกฝนอบรมหลายครั้งหลายหนไม่หยุดไม่ถอย ก็ค่อยรู้ค่อยหลุดพ้นไปได้ เหมือนกัน สามประเภทนี้เป็นผู้ที่จะหลุดพ้นได้โดยไม่ต้องสงสัย ส่วนปทปรมะ นั้นเป็น ขอนชุง มีความรู้ยู่เท่านั้นแต่ไม่รู้บุญรูบาป ถ้าว่าเป็นคนไข้ก้เอาเข้าไปในห้องก็เข้าไป ห้องไอชียูเสี่ย ไม่เข้าไปหาหาหามอละ ไปหาห้องไอชียู คอยแต่ลมหายใจอย่างเดียว คนประเภทนี้เรียกประเภทที่หนาที่สุด

เราอย่าให้มีในหัวใจของเราะพี่น้องชาวพุทธ เราเกิดมาในท่ามกลางแห่ง พระพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาอันเลิศเลอสุดยอด ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีใครที่จะ ตรีสรูธรรมอันเลิศเลอมาสอนโลกได้เหมือนพระพุทธเจ้าเลย นี่ก็เป็นธรรมพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นธรรมอันเลิศเลอสุดยอดแล้วมาสั่งสอนพวกเรา ให้พากันตั้งอกตั้งใจ การฝึน ความชั่วเป็นความถูกธรรม ไอ้เรื่องการทำทำความดีมันไม่ยากทำ แต่การทำ ความชั่ว นี่เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย นี่คือจิตของคนมีกิเลสหนาแน่น ถ้าจิตของคนผู้มีอุปนิสัย ปัจจัยพอที่จะเป็นภาชนะรับมรรคผลนิพพานได้ ก็มีการเสาะแสวงหาบุญหาคุณธรรม ความดีงาม อุตส่าห์พยายามชวนชววย แล้วหนักเข้าไปๆ จิตใจก็พัวพันกับอรรถกับ ธรรม แน่นหนามันคงเข้าไปเรื่อย ๆ สุดท้ายหัวใจทั้งดวงรักใคร่ใฝ่ธรรมตลอดเวลาเป็น อันเดียวกัน

นี่ละการฝึก เมื่อฝึกหนักแน่นเข้าไปๆ ก็ต้องให้พ้น นี่ถึงขั้นสุดยอด เมื่อหนัก แน่นเข้าไปก็จะต้องให้พ้นเท่านั้น ที่จะให้ค้างอยู่ในโลกนี้ไม่ยอม ตายที่ไหนก็ตายเถอะขอให้ ตายด้วยความหลุดพ้นเป็นที่พอใจ นี่ละจิตของท่านผู้เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดในการที่จะ สลัดวิภูวนออกจากใจให้ถึงพระนิพพานทั้งเป็น เช่นอย่างท่านเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาให้ เราทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาอยู่ทุกวันนี้ เป็นมาได้จากความตะเกียกตะกายทั้งนั้น ไม่ได้ เป็นมาด้วยอยู่เฉยๆ เป็นขึ้นมาเอง เป็นขึ้นมาด้วยการฝึกฝนอบรมตนให้เป็นคนดี วันนี้ มันก็อยากขัดไป ชะไป ล้างไป ก็ค่อยเบาบางลงไปๆ

ยกตัวอย่างเช่นนายกาละ ลูกชายของอนาถบิณฑิกมหาเศรษฐีเสี่ยด้วยนะ เป็น โยมอุปฐากจากพระพุทธเจ้า ลูกชายคนนี้ชื่อนายกาละไม่เอาไหนเลย พ่อต้องให้รางวัลทุก วัน ถ้าวันไหนไปวัด พ่อละชักชวนไปวัด พ่อก็แสนใจดีนะ ลูกไม่ไปก็จ้างลูกไป ไปวัด พ่อเข้าเขตวัดแล้วมันจะไปลั่นนอนอยู่ที่ไหนตายที่ไหนไม่สนใจ ขอให้ได้เข้าเขตวัดก็พอ พ่อกลับมาแล้วก็ให้รางวัล ให้รางวัลลูกชายเจ้าของ พ่อเป็นคนให้รางวัลเอง

ที่นี้ฟังไปฟังมามันอยู่ในวัดจะว่าอย่างไร พระพุทธเจ้าเทศนาว่าการสอน หุมนัก มีเหมือนเรา หุนายกาละนั้น หุกี้มีตาก็มี ฟังไปหลายครั้งหลายหนก็เฉียดเข้าไปถึงใจ เข้าไปถึงใจก็ซึมซาบเข้าไปถึงใจ เกิดความดีมีดำภายในอรรถในธรรมเข้าเป็นลำดับล่ำ

ดา ที่นี้ซึ่งที่เดียว ซึ่งในธรรมทั้งหลาย เห็นคุณของพ่อที่อุตสาหะพยายามจำงมาวัดมาวา เลี้ยงดูมาแทบเป็นแทบตายจนจะไม่มีอะไรเหลือติดตัวแล้ว เพราะการเลี้ยงลูกแต่ละ คนๆ แล้วเวลาไปวัดยังต้องได้จ้างไปนี้มันพิลึกพิลั่น

นั่นละเวลาแก่เห็นโทษ เรานี้มันเลยมนุษย์ไปแล้ว พ่อแม่เลี้ยงจนแทบเป็นแทบ ตายจนจะไม่มีอะไรเหลือติดตัวเพราะการเลี้ยงลูก ชีวิตจิตใจอยู่กับอาหารการกินทุกสิ่ง ทุกอย่างเป็นของดิบของดีต้องมอบให้ลูกหมด พ่อแม่กินแต่ของเศษของเดนทั้งนั้น คิดถึงคุณพ่อคุณแม่ มีหน้าซำยังจำงเรามาวัดมาวาอีก พ่อฟังเทศน์ซาบซึ่งในหัวใจแล้ว ที่นี้กลับไปบ้าน คือกลับไปบ้านพ่อก็ให้รางวัลทุกวันๆ พอกลับไปบ้านวันนั้นหลบหนี เลย อายพ่อ เรียกมารับรางวัล โอ้ย อย่าให้มารับ ไม่ยอมมาเลย เวลามาสารภาพตัวมา สารภาพอย่างนี้ละ

สารภาพเห็นคุณของพ่อของแม่ที่เลี้ยงมาแทบล้มแทบตาย จนไม่มีอะไรเหลือ ติดเนื้อติดตัว มอบให้เป็นชีวิตชีวาของลูกทั้งหมด บรรดาอาหารการบริโภคของดิบของ ดีไปรวมอยู่ที่ลูกทั้งนั้นแหละ ที่นี้ลูกเกิดขึ้นมาแล้วไปวัดไปวายังต้องได้จ้างไปนี้มันพิลึก กิกก็เกินไปเรา เห็นคุณของพ่อละที่นี้ พอกลับไปถึงบ้านพ่อเรียกมารับรางวัลไม่ยอม มา แล้วสารภาพตนว่าผิดถนัด ยอมรับ ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่ต้องบอกไปวัด ไปเองๆ ไป ด้วยความพอใจ นี่ละจิตใจเมื่อได้รับการฝึกฝนอบรมหลายครั้งหลายหน ธรรมะก็ยอม เข้าซึมซาบถึงใจ เมื่อซึมซาบถึงใจแล้วก็กระจายสิ่งที่เป็นภัยออกไปๆ ใจที่เป็นธรรมก็ เเด่นดวงขึ้นมา พาเจ้าของให้มีความรักใคร่ใกล้ชิดติดพันกับบรรดากับธรรมไปตลอด

อย่างนายกาละที่ว่านี้ พ่อจ้างไปวัด ครั้นไปฟังเทศน์ฟังธรรมหลายครั้งหลายหน ก็เข้าถึงใจ เมื่อเข้าถึงใจแล้วก็ซาบซึ่งในธรรมทั้งหลายแล้วกลับมาพ่อให้รางวัลไม่ ยอมรับ แล้วไปสารภาพตนต่อพ่อ เห็นโทษว่าตัวเป็นความผิดมากมากายก่าอง พ่อ แม่เลี้ยงมาแทบเป็นแทบตายยังไม่แล้ว ยังไม่เห็นคุณ เวลาไปวัดไปวายังต้องได้จ้างไป อีกอย่างนี้มันเกินไป เห็นโทษแล้วก็ไม่รับ

ตั้งแต่นั้นมาที่นี้ไม่ต้องบอก ไปวัดเองเลย ใครห้ามไม่อยู่ นั้นเห็นไหมละ จิตดวง เดียวกันนี้แหละ จิตดวงที่ไปนอนอยู่ตามวัดตามวาแล้วมาเอารางวัลจากพ่อนี้แหละคือ จิตนายกาละ แต่พอจิตเปลี่ยนอย่างนั้นแล้วที่นี้เป็นอันว่าไม่มีใครชวนก็ตามเป็นความ สัมครใจๆ ไปจนได้สำเร็จมรรคผล นั้นเห็นไหมละ ตั้งแต่ก่อนเป็นอย่างหนึ่ง เวลาได้รับการ ฝึกฝนอบรมหลายครั้งหลายหนก็ได้ดิบได้ดีขึ้นมา ใจนี้ดีได้ด้วยการฝึกฝนอบรม จะ ฝึกไปทางชั่วเป็นได้ ฝึกไปในทางที่ดีเป็นดีได้

เพราะฉะนั้นจงพยายามฝึกตนให้ไปในทางที่ถูกต้องแล้วมันจะดีขึ้นไปเรื่อยๆ ดี สุดยอดคือถึงมรรคผลนิพพานจากการฝึกนี้ทั้งนั้น ไม่มีใครอยู่ๆ เกิดขึ้นมาก็สำเร็จ

มรรคผลนิพพาน เหมือนว่าสำหรับเอามาตั้งไว้ข้างหน้าพอตื่นนอนขึ้นมาก็กินเลยอย่างนั้น มันไม่ใช่สำหรับมรรคผลนิพพาน ต้องประพฤติปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถ แล้วก็สำเร็จขึ้นมาภายในใจ เลิศเลอยิ่งกว่าสำหรับอาหารเป็นไหน ๆ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

การปฏิบัติธรรมนี้เวลากิเลสมันหนามันไม่ยอมเข้าวัดเข้าวา ถ้าพาไปหาปูหาปลาไปจับล่าทำเพลงลูกกรุงลูกทุ่ง ไปสะเปะสะปะอย่างนั้นมันชอบ คือใจมันเป็นอย่างนั้นด้วยกัน เขาก็ชอบเราก็คชอบ สุดท้ายก็เป็นไปด้วยกันเลยมีแต่ความซั่วซ้าลามก ไม่ได้ฝึกตน ถ้าฝึกตนแล้วมันก็เป็นคนดีได้คนเรา ให้พากันฝึกฝนอบรมนะ

วันนี้ก็เหนื่อยเทศน์มากมายอะไรไม่ค่อยได้ ลม หู้อื้อนี่ เทศน์อย่างนี้หู้อื้อแล้วไม่เหมือนแต่ก่อน มันไปดังที่หู เพราะวันนี้เหนื่อยมาก ได้เทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้พากันอุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจในการบำเพ็ญคุณงามความดี อย่าท้ออย่าถอย อย่าลดอย่าละ อย่าเอาความซึ่เกียจซึ่คร้าน ความไม่ว่าง ความยุ่งเหยิงวุ่นวายเข้าไปกีดกัน อรรถธรรม คือการสร้างความดี เป็นเศรษฐกิจเมื่อไม่พอใจแล้วมันก็ว่ามันเป็นคนจน จะไปทำบุญให้ทานบาทสองบาทมันก็ไม่อยากให้

นี้อ่านจบของความตระหนี่มันเหนียวแน่นมันหนักมาก มีอำนาจมากที่สุด เอาตระหนี่ให้อยู่ในเงื้อมมือ เงินไม่ออกไปทำบุญให้ทานสักบาทสองบาทก็ได้ ความตระหนี่ถี่เหนียวมันมีอำนาจขนาดนั้นนะ เมื่ออรรถธรรมตีความตระหนี่ให้แตกกระจายแล้วมีเท่าไรถึงไหนถึงกัน ๆ สุดท้ายมีเท่าไรถึงไหนถึงกันนี้แหละพาไปสวรรค์นิพพาน ใ้อัตว์ตระหนี่ถี่เหนียวมันมันไม่ได้ไปไหนละ เจ้าของตายแล้วกองเงินกองทองมันก็อยู่อย่างนั้นแหละ ไปตกรรทหมกไหม้ที่ไหนมันไม่ยอมติดตามช่วยเจ้าของนะ เจ้าของต้องไปตกรรทเพราะความตระหนี่ถี่เหนียวหวงแหวนสมบัติเหล่านั้น ส่วนสมบัติเหล่านั้นเขาไม่มีความหมาย เขาไม่สนใจกับเจ้าของ แต่เจ้าของเวลาตายแล้วถ้ากรรมไม่มากนักตายแล้วก็มาเป็นเปรตเป็นผีเฝ้าเงินเฝ้าทอง ถ้ามากกว่านั้นก็จมลงในนรกเลย สมบัติเงินทองไม่มีความหมายอะไรเลย

เวลานี้เราทำสมบัติเงินทองเราให้มีความหมาย มีมากมีน้อยอย่าตระหนี่ถี่เหนียว มีมากมีน้อยทำบุญให้ทาน ไม่อดอยากขาดแคลน ใครเป็นผู้ทำบุญให้ทานเรียกว่าเป็นผู้เบิกกว้างทางเดินของตนไปสู่สุคติโลกสวรรค์โดยไม่ต้องสงสัย แต่ผู้ตระหนี่ถี่เหนียวได้มาเท่าไรกวาดเอา ๆ ตายแล้วจมไปเลยนี้มีมากต่อมาก เป็นเปรตเป็นผีเฝ้ากองทรัพย์สมบัติก็มี อยากพากันเป็นเปรตไหม ถ้าพากันเป็นเปรตแล้วให้ตระหนี่ถี่เหนียวมาก ๆ การทำบุญอย่าทำมันหมดห้าหมดสิบไป เราไปเที่ยวเตร็ดเตร่เร่ร้อน กินเหล้าเมาสุราดีกว่า เมาเหล้าและสุราอันดีกว่านั้นละพาเราให้จม มันดีหรือพาเราให้จมมันนะ ให้พากันจำให้ดี

วันนี้เทศน์เพียงเท่านั้นละ เทศน์มากกว่านี้เหนื่อย ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

เรื่องภวานานี้เราก็เป็นผู้สอนท่านทั้งหลายด้วยการภวานา แต่ไม่เคยได้พูดเรื่องผลอัศจรรย์ของตนให้ท่านทั้งหลายฟังเลย นี่อัศจรรย์ไม่รู้กี่ครั้งนะ อัศจรรย์จนออกอุทาน อัศจรรย์ตัวเองถึงขนาดนั้น นี่ละคุณค่าแห่งการฝึกเป็นอย่างนั้น มันออกอุทานเลย โอ้โฮ จิตของเราทำไมถึงอัศจรรย์ถึงขนาดนี้ สว่างจ้าครอบไปหมดเลย ร่างกายนี้เหมือนไม่มี มันว่างไปหมด อัศจรรย์ตัวเอง ออกอุทานเลย โอ้โฮ จิตเรานี้ทำไมมันถึงสว่างไสวอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวว้า นั่น เป็นหลายครั้ง

นี่ละผลแห่งการภวานา เบื้องต้นก็ล้มลุกคลุกคลาน ตีตื้นคือจะให้มันอยู่มันไม่อยู่ เอาพุทโธมามัดมันไม่ยอมอยู่ มันไม่กลัวพุทโธ เอาพุทโธก็ดี ธัมโมก็ดี สังโฆก็ดี วิ่งตามกิเลสไปหมด กิเลสเอาไปได้ เอาหลายครั้งหลายหน พุทโธ ธัมโม หรือสังโฆ ภวานาบังคับเข้าหลายครั้งหลายหนมันก็สงบบ้างให้เห็นคุณค่า ต่อจากนั้นหนักเข้าก็สงบๆ สงบจนกระทั่งอัศจรรย์ จากนั้นก็ถึงแดนอัศจรรย์ในชั้นสมมุติก่อน ยังไม่ได้พ้นนะ ถึงแดนอัศจรรย์เป็นชั้นๆ หนึ่ง จนกระทั่งได้อุทานตัวเอง

ฟังนะท่านทั้งหลาย เรามาสอนท่านทั้งหลายเป็นอย่างไรผลแห่งการปฏิบัติของเราเป็นอย่างไร ฟังให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ ไม่ได้มาอวดนะ อวดไปหาอะไร ไม่เกิดประโยชน์ เอาเสียจนกระทั่งสว่างจ้าไปเลย เวลาจิตมันว่างมันว่างจริงๆ นะ ร่างกายอะไรๆ เหล่านี้มันว่างไปหมดเลยถึงขั้นมันว่าง แล้วว่างอย่างอัศจรรย์เสียด้วย ไม่ใช่ว่างเฉยๆ ว่างอย่างอัศจรรย์ ถึงขั้นมันว่างๆ จิตนี้ พิจารณาอสุภะอสุภังจิตชั้นหยาบ ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ชั้นละเอียดเข้าไปๆ พอจิตเข้าถึงชั้นที่สามแล้วเกิดดับๆ จะว่า อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ว่าไม่ทัน พอแย็บปั๊บดับพร้อมๆ นั่นมันจะเข้าถึงจิตจะเข้าถึงแดนอัศจรรย์ มันเป็นชั้นๆ นะภวานา

จากนั้นพอเกิดดับๆ คือจะพิจารณาว่า อนิจจัง ทุกข์ อนตตา มันไม่ทัน มันเหมือนแสงหึ่งห้อย หรือฟ้าแลบ แพล็บดับๆ พิจารณาว่า อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไม่ทัน มันเข้าใกล้ชิดกับจิตแล้วนะนั่น ใกล้เข้าไปๆ เกิดดับที่จิตๆ ต่อไปก็ทะลุเข้าถึงจิต อย่างนั้นละการภวานา ฝึกเข้าหาต้นตอแห่งวัฏจักรได้แก่จิตดวงนี้ พาสัตว์เกิดตายไม่รู้แล้วรู้ รอดคือจิตดวงนี้ พอฟาดอันนี้ขาดสะบั้นลงไปวัฏจักรหายหมด เหลือแต่วิวิญญจักร วิวิญญธรรม ที่พูดนี้คือพูดผลของการภวานา เวลาถึงขั้นมันละเอียดๆ จนถึงขั้นอัศจรรย์ มีเป็นลำดับลำดับ

ฟังนะ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีกถึงวันที่ ๑๑ เมษา ๕๑ กิโล ๒๐ บาท ๕๐ สตางค์

รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๖๘๘ กิโล ๕๓ บาท ๓๙ สตางค์ นี่ละทองคำเรานี้จะเอาเข้าคลังหลวง เคยมีสมัยไหนทองคำได้ไหลเข้าคลังหลวงเรื่อย ๆ นี่ตั้งหมื่นกว่าแล้ว ทองคำเข้า ๑๑,๖๘๘ กิโลแล้วนะเข้าคลังหลวงแล้ว จากการที่พี่น้องทั้งหลายช่วยกันนำสมบัติเข้าคลังหลวง เวลานี้ได้จำนวน ๑๑,๖๘๘ กิโล ๕๓ บาท ๓๙ สตางค์แล้ว ได้เยอะ นับว่าได้มาก คราวนี้ได้มาก ขนสมบัติเข้าคลังหลวงได้มากอยู่

กฎนี้เราไม่ได้สร้างอะไรนะ เราจะปูพื้นข้างล่างอยู่เท่านั้นเอง ข้างบนขึ้นไม่ได้แล้ว เตียนขึ้นไปหอบแล้วนะ เราอยู่มา ๔๕ ปี ไม่เคยปรากฏ ปีนี้ปรากฏแล้ว พอขึ้นไปถึงบันไดไปถึงพื้นเท่านั้นหอบแล้ว เหนื่อย เลยปรารถนาที่ต่อไปนี้จะได้อยู่พื้นล่างแล้ว ที่นี้เลยเกิดเหตุเลยสร้างกฎ ๆ กฎขึ้นล่างนั่นแหละ ไม่ใช่ขึ้นไหน หลังแก่นั่นแหละ

เรามานี้ดูเหมือน ๖ ชั่วโมงนะ (๖ ชั่วโมง ๕ นาทีครึ่ง) เออ ๖ ชั่วโมง ๕ นาทีนะ คือเราไม่จอดที่ไหน จอดเติมน้ำมัน เติมน้ำมันก็ ๑๓-๑๔ นาทีในย่านนี้ จากนั้นออกเลย ไม่จอดไหน แต่รถวิ่งเร็วไม่ได้เพราะมันรถพ่วง พอว่าเราจะไปไหนมันแห่ตามเลย แหม เป็นสายยาวเหยียดขนาดนี้ถึงโคราช สายยาวเหยียด รถพ่วง มันขนาดนั้นละ เรากี่ราคาคุณนะ คือนิสัยเรากับที่มันเป็นอยู่เตียนนี้มันก็เป็นเอง ไม่ใช่มีใครบังคับให้เป็น เราจะไปไหนมาไหน โอ๊ย ไม่ได้ การภาวนาด้วยแล้วพ่อแม่ครูจารย์มันยิ่งเสริมเลย เราไปภาวนาไปก้องค์ ไปองค์เดียว เอ้อขึ้นทันที ท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ส่ายมือ เพราะท่านรู้นิสัยของเราว่าจริงจังมาก เป็นอย่างนั้น

นี่ไปที่ไหนไปองค์เดียว ไปภาวนามีแต่องค์เดียวทั้งนั้น เราไม่ไปกับใคร เป็นน้ำไหลบ่า มันไม่มีกำลัง ความรับผิดชอบกันโดยสัญชาตญาณมันหากมี ถ้าลงมีสององค์ก็ต้องรับผิดชอบ รับผิดชอบองค์นี้ ๆ เป็นอยู่ในจิตหากเป็น ถ้าไปคนเดียวป่าช้าอยู่กับเราพอ เป็นอย่างนั้นนะ ไม่อยากฉันทำอะไรวันข้างหัวมันไม่สนใจ มันจะตายจริงๆ ก็ไปบิณฑบาตมาฉันสักวันหนึ่ง จากนั้นก็ภาวนาเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าป่าช้าอยู่กับเรา

ที่นี้ไปกับเพื่อนฝูงถ้าเราอดเพื่อนฝูงอดตามก็ต้องอด เอ้ นี่ท่านเห็นเราอดท่านจำเป็นต้องอด เราคิดอย่างนั้นไม่สบาย ถ้าไปเจ้าขององค์เดียวแล้วป่าช้าอยู่กับเราไปเลย ก็วันก็ตาม คือมันอยู่กับเราป่าช้า ถึงเวลาจะฉันเมื่อไรก็ฉัน ไม่ฉันหยุดไปเท่าไรช่างมัน จนท้องเสีย เพราะฉะนั้นจึงได้เตือนพวกนักภาวนาทั้งหลาย เราผ่านมาแล้ว การอดอาหารถูกต้องดีตั้งสติได้ง่าย สติดี การอดอาหารอดไปหลายวันเท่าไรสติติดกันเลย

แต่ที่นี้เราจะอดติดกันไปเรื่อย ๆ นี่ท้องเสียนะ มีการอดบ้างอิมบ้างสับปนกันไปห่าง ๆ ไม่ให้ติดกันไปเลยก็เหมาะ ถ้าจะเอาการอดอาหารเป็นพื้นเลยนี้เราทำแล้วท้องเสีย จนกระทั่งจะตายตอนที่ช่วยชาติบ้านเมือง นี่ก็ยาหมอตั้ง ไม่อย่างนั้นตายไปตรวจโรงพยาบาลโตเขาบอก มะเร็งในลำไส้ ๆ วาระสุดท้ายแล้วเขาบอกอย่างนั้นนะ

อยู่ๆ ก็ได้ยอมแต่งตั้งมาฉับปืบพลิกแผ่นดินใหม่ขึ้นเลย ตั้งตัวขึ้นใหม่ช่วยชาติบ้านเมือง มาจนกระทั่งทุกวันนี้

ถ้าพูดถึงเรื่องมันจะตายนี้หลายครั้งแล้วนะแต่ไม่ตาย ผ่านมาได้ตลอด จึงได้มา สอนบรรดาลูกหลานเรื่องอดอาหารนี้ดี ทางภาวนาสติดี แต่เราจะอดติดๆ กันไปเรื่อยๆ มันย้อนมาหาท้อง ท้องเสีย ถ้าอดไปบ้างพอสมควรแล้วสับปนกันไป อย่าให้มันติดๆ กันไปเรื่อย ไม่ดี สับปนกันไปให้พอเหมาะพอดี นั่นคืออย่างนั้น จำเอานะใครก็ดี เราทำอะไรมาแล้วถูกต้องหรือผิดพลาดประการใดมันเป็นครูสอน เวลาสอนคนอื่นก็สอนได้ แม่่นยำ

เรื่องอดอาหารเราเคยแล้วท้องเสียจนจะตาย ได้ยอมอดตั้งมาแก้ ยานี้ก็สำคัญ มาก ไปโรงพยาบาลโรงไหนเขาบอกจะตายเร็วๆ นี้ว่าอย่างนั้น เป็นเสียงเดียวกันหมด มะเร็งในลำไส้ เพราะอดอาหาร หมุนตัวๆ การอดอาหารไม่ค่อยฉับนะ จนกระทั่งวาระ สุดท้ายมันจะไปจริง ๆ แล้วยอมตั้งเขามาเสนอให้ฉับยา เราก็บอก เอา จะฉับนี้เป็นครั้งสุดท้าย ถ้าหายก็หายไม่หายหยุดเลย ตั้งหน้าตายอย่างเดียว พอฉับปืบติดฝังเลยนะ หายตั้งแต่นั้นมา มันแปลกอยู่ เขาแนะนำดี เวลาเขาแนะนำบอกว่ายานี้เวลาฉับมัน จะถ่ายนะ ถ้าโรคมียามากเท่าไรฉับยาลงไปมากเท่าไรมันยิ่งถ่ายมาก แต่ไม่เพ็ลี่ย ไม่เหมือนมันถ่ายด้วยโรค ถ่ายด้วยยาไม่เพ็ลี่ย ถ่ายเท่าไรให้มันถ่ายเถอะ ไม่ต้องวิตก วิจารณ์ แล้วมันก็ถ่ายจริงๆ ชัดลงไปจนกระทั่งมันหมดโรคมันก็หยุดถ่าย หายเลย จนกระทั่งทุกวันนี้ นี่ก็ยอมอดตั้ง เราไม่ลืมคุณแคะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
 สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
 และเครือข่ายทั่วประเทศ